

Còmic | Josep Gálvez

Com passa el temps!

Fins i tot els personatges més atemporals fan anys. Ot el bruixot celebra els quaranta anys, viscuts des del 1971 a les pàgines de *Cavall Fort*. Les seves tires, d'una verticalitat poc sovintejada a la nostra historieta, han estat l'escenari d'un munt de gags d'humor lúdic i generalment allunyat de referències socials concretes, tret de les ecològiques.

La capacitat de mudar les coses i persones que s'atribueix a la figura d'un bruixot ha estat el seu principal mecanisme còmic, amb un aprofitament natural de la potencialitat de generar sorpreses i jugar amb les referències gràfiques i de llenguatge que té la historieta, com ens mostra l'antològica tira de la conversió d'un globus o bafarada en una comanda. Una altra característica definidora del personatge i de la sèrie és la pervivència de la infantesa dins del món adult, com assenyalava el seu mateix cos: petit i coronat amb un gran cap rodó, calb, amb un bigoti esquifit i uns ulls que anunciaven o amaguen entremalladures.

I és que la seva màgia altera continuament l'ordre de les coses, vulnera les normes de les aparences, petita subversió que genera la permanent repressió d'un policia, tan anacrònic com ell, en unes persecucions que confirmen les referències als clàssics del cinema mut humorístic. La seva atípica vida tampoc sembla adaptar-se a les conveniències de la vida de parella, o com a mínim així ho entén la seva dona, que també el persegueix de manera incansable amb l'amenaça de l'escombra. Però ell assumeix aquests entrebancs amb la naturalitat de l'adult que vol seguir sent un nen i que accepta que els altres grans no ho entenguin. ✽

Ot, el bruixot

Picanyol
Norma Editorial
Barcelona, 2009
Pàgines: 188
Preu: 19,95 euros

AMBAQUELLA ALEGRIA

EVA PIQUER

Prospectes mèdics i altres deliris

Juan José Millás em va dir una vegada que tot el que sabia ho havia après dels prospectes mèdics, i a mi em va faltar temps per elevar la frase a la categoria de títol. Som així, els periodistes: ens aferrem a una idea cridanera com si ens hi anés la vida, o com a mínim la felna. Recupero aquella entrevista: "Tinc fasciació per les patologies corporals. He estat un gran lector de prospectes mèdics, el meu somni hauria estat ser redactor en cap de prospectes. Una de les paraules més boniques de l'idioma espanyol és *antiflogístico*, que per desgràcia ja gairebé no s'utilitza. Els prospectes constitueixen una literatura estupenda".

Fa quatre dies que no llegeixo res més que prospectes mèdics, i constato que Millás té part de raó: i tant que t'ensenyen coses. Primera lliçó: sotmesos a drogues amb recepta, fins i tot els catalans menys empenyats aprenen que som lluny de viure en un país normal. La indústria farmacèutica catalana només parla en castellà, i aquí la militància lingüística té les de perdre: amb el cos sota mínims, no ens podem ni plantejar un boicot a tots els medicaments en bloc. No és com anar al súper, que sempre tenim l'opció d'entrar al Bonpreu i jugar a creure que la normalització ha triomfat. Si t'han receptat ciprofloxacino i Voltarén, per citar el cas que tinc a mà, te'ls compres i te'ls prens amb una fe religiosa, abans i tot de desplegar el prospecte i descobrir que no es recomana l'administració simultània de ciprofloxacino amb antiinflamatoris no esteroïdals. El Voltarén és definible justament com un antiinflamatori no esteroïdal. Segona lliçó: si vols fer cas del metge, ignora el prospecte.

El que segur que no s'ha de llegir mai és l'apartat dedicat als efectes adversos. Però, com que sóc hipocondríac i periodista, la vista se me n'hi va. L'antibiòtic que em prenc pot provocar "depressions, al·lucinacions i reaccions psicòtiques, amb risc d'autolesionar-se". Al. ✽

ELPOEMA

la flor complexa

no acarís no
la flor complexa i
la nina de drap
de cames de cotó quadriculat
i ulls de fil negre mal cosit

La flor complexa és
la nina russa que les conté totes
les dones
no les nines

oberta a tots els vents
plena i buida de corrents
menysprea rimes i compassos
i amb tot no pot negar que és la paraula
la prohibida

roig-foscant a arrel
i groga i negra i tots

mata si vol d'un cop d'olor
d'herba que no li pertany
espigol sajolida esfernallac

digueu-li flor complexa
és la superba la malcarada

Meritxell
Cucurella-
Jorba
Els Hostalets
de Pierola, 1973

Títol poemari:
Interpenetràcia roig
encès
Editorial: El Gall Editor

AL VENT
CRÒNICA
D'UNA
BELLA CANÇÓ

ARA FA
50 ANYS, LA CANÇÓ
AL VENT DE RAIMON
ASSENYALA EL CANVI
DE RUMB ESTÈTIC, MUSICAL
I SOCIAL EN L'ESPIRIT
DELS ANYS SORCINANTA.

LA CRÒNICA D'UN
TEMPS I D'UN PAÍS...

PUV | UNIVERSITAT DE VALÈNCIA
http://puv.uv.es